

P. Buzogány Árpád

Egyedül való virág éneke

sírt a szívem forrott égett
olyan nagyon vágyott téged
nem láttam mást csak a napot
az is már magamra hagyott

nincsen csillag csak te lehetsz
bánatomnak borús kereszt
múljon már el a fájdalom
legyél nekem vigadalom

vártalak már álló hétig
sírásomat mért is kérdik
hogyan nyíljon már az a rózsza
kinek harmat az adósa

nem ragyog rám szemed fénye
nincs ki szívem tőled védje
holdvilággal testvér vagyok
hajnal után az sem ragyog

Szemedben pillangó

Nyári nagy szerelmek tüzét
álmodó, szép ifjak áldják.
Szemedben pillangó táncol,
hűvös szél lengeti szárnyát,

fázósan semmibe dermed,
akár az álmaim java,
szememből tűnnek a fények,
dadog a szerelem szava

vértelen ajkamon s mégis
arcodat magamba zárom,
te lettél egyetlen csalfa,
kitagadt, legforróbb álmom.

Úgy könnyedén

Ma is még vártam: írsz, üzensz,
egy sort. Hogy élek benned én,
hogy nem szállt égbe minden szép,
s gondolsz még rám, úgy könnyedén,

hogy annyi sok rád gondolás
nem volt hiába, csillagom,
néhány szavam miatt talán
emlékeidben ott lakom,

de minden már fölösleges,
kisöpröm álmaim, s a cél:
ne juss eszembe már sosem,
mert átfúj rajtam már a szél.

Legyen könnyed

A kezek érintése
legyen könnyed és meleg,
mint napsugár vagy hangod,
amire megébredek,

dicséretnél is jobban
simogasson, úgy, lazán,
ahogy porka hó felett
szokott siklani a szán,

kiskutyák figyelmeként
elidőzzön itt-amott,
s magaménak tudjam, mint
hullámok a friss habot.
